

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. MSK 109119/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2019, č. j. 19 A 7/2019 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Dne 24. 11. 2016 v 07:10 hodin řídil nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky VW, RZ X, v Ostravě – Třebovicích po ulici Třebovická, ve směru jízdy k ulici Martinovská, v úseku dlouhém 1 128,6 m, ve kterém je dopravním značením „IZ 8a“ – „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „B 20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy - silniční rychloměr UnicamVELOCITY3 - po odečtu možné odchylky přesnosti měřícího zařízení (± 3 km/h) naměřil ve výše uvedeném úseku průměrnou rychlost jízdy 48 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 8 km/h. Z centrálního registru vozidel Magistrát města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) zjistil, že provozovatelem motorového vozidla tovární značky VW, RZ X, byl v době spáchání přestupku žalobce.

[2] Provozovatel výše označeného vozidla byl vyzván. Správní orgán I. stupně provozovatel podle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), vyzval k úhradě částky 300 Kč ve lhůtě splatnosti 15 dnů ode dne doručení výzvy. Současně s tím měl provozovatel možnost sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době spáchání přestupku skutečně řídil. Správnímu orgánu bylo na tuto výzvu doručeno sdělení o totožnosti osoby, která měla předmětné vozidlo v době spáchání přestupku zapůjčeno, mělo se jednat o I. H., narozeného X., bytem T. – N. Z., K. X s doručovací adresou H. n. X, O.. Takto označenou osobu správní orgán I. stupně vyzval, aby se ve stanovené lhůtě 5 dnů vyjádřila, zda byla řidičem předmětného motorového vozidla, resp. aby sdělila skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče a případnému podání vysvětlení. Zásilka obsahující uvedenou výzvu se jako nedoručená vrátila správnímu orgánu I. stupně.

[3] Vzhledem k tomu, že z důvodů uvedených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložil.

[4] Dne 13. 2. 2017 správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz, čímž zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce v zastoupení společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. neodůvodněný odpor.

[5] Správní orgán I. stupně vydal dne 10. 3. 2017 rozhodnutí č. j. SMO/095667/17/DSČ/Dru. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Jako provozovatel vozidla tovární značky VW, RZ X, totiž v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za tento správní delikt správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[6] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Uložil mu, aby se v dalším řízení zabýval existencí dopravní značky omezující maximální rychlost v měřeném úseku.

[7] K odvolání žalobce bylo zrušeno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 8. 2017, č. j. SMO/331850/17/DSČ/Haj. Žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně se nezabýval uloženými sankcemi a povinnostmi uhradit náklady řízení. Vznesenou námitku podjatosti hejtmana a žalovaného označil za opožděnou (poprvé byla uplatněná až dne 2. 11. 2017 – až po podání prvního odvolání a druhého blanketního odvolání) a navíc podotkl, že se jedná toliko o spekulaci, neboť navrhuje pouze to, jak skutečnosti, které by o podjatosti mohly osvědčit, zjišťovat.

[8] Dne 25. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. SMO/343170/18/DČ/Haj. V rozhodnutí správní orgán reagoval na 39 vznesených námitek žalobce, načež jeho závěry potvrdil žalovaný v záhlaví rozsudku uvedeným rozhodnutím.

[9] V žalobě ze dne 12. 2. 2019 žalobce konstatoval, že nebyly zohledněny skutkové okolnosti věci (zejména polehčující okolnosti); došlo k nezákonnému omezení na způsobu platby určené částky; obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce nebyl vyrozuměn o odložení věci); ve výroku rozhodnutí žalovaného chybí forma zavinění; nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy; nebylo zkoumáno zavinění

provozovatele vozidla; k dopravní značce nebylo vydáno žádné opatření obecné povahy, je tedy umístěna nezákonně, a správní orgány nereagovaly na jeho námitky k zákonnosti umístění dopravní značky; nebyl oznámen úsek rychlostního měření a fotografie získané z kamer porušují právo na ochranu osobních údajů řidičů; rozhodovala úřední osoba, o jejíž podjatosti existují pochyby; žalovaný nesprávně vypořádal námitku podjatosti sebe sama. Závěrem žalobce nesouhlasil s vyvěšením osobních údajů svých a svého zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[10] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[11] Odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Námitka žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, je proto nedůvodná. Rychlost měřila městská policie, její oprávnění v daném místě a čase byla prokázána listinou s datem 26. 7. 2016 – souhlasným stanoviskem s měřením rychlosti vozidel realizované Městskou policií Ostrava v Ostravě – Třebovicích na ulici Třeboviclá ve vymezeném úseku v termínu od 1. 8. 2016 do 31. 7. 2017 s tím, že měření bude prováděno ve vymezeném úseku obousměrně. Nejednalo se ani o skryté úsekové měření, neboť na ulici Třeboviclá ve směru jízdy k ulici Martinovská je umístěno dopravní značení upozorňující na úsekové měření IP 22 – Změna organizace dopravy, jak plyne z náhledu do mapového portálu, který je součástí správního spisu. Městská policie Ostrava zveřejnila informace o zřízení stálých automatických systémů k měření na svých webových stránkách. Bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy – ze správního spisu nevyplývá, že by rychloměr někdo obsluhoval. Zákon nestanoví, že by žalobce měl být vyrozuměn o odložení věci.

[12] Z ničeho nevyplývá, že v dané věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bezodkladně poté, co se dozvěděl o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Krajský soud v této souvislosti odkázal na závěr žalovaného v jeho předchozím rozhodnutí v dané věci ze dne 9. 5. 2018 č. j. MSK 121354/2017, dle něhož námitku podjatosti mohl žalobce uplatnit již při prvním odvolání nebo i bezprostředně i při odvolání druhém, ovšem tato námitka byla uplatněna až 2. 11. 2017. Jedná se o námitku zjevně opožděnou. Nejedná se ani o námitku důvodnou, neboť žalobce neuplatnil důvod podle § 14 odst. 1 správního řádu. Žalobce nesdělil žádný poměr oprávněné úřední osoby k věci samé ani své osobě nebo zmocněnci.

[13] Sankce byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí (od 1.500 Kč do 2.500 Kč). Správní orgány přitom přihlíděly k okolnostem projednávané věci.

[14] Závěrem krajský soud uvedl, že správní spis obsahuje rovněž dokumentaci ohledně umístění dopravního značení ve vztahu k měřenému úseku. Tvrzení žalobce, že dopravní značení je umístěno nezákonně, nemá podklad ve správním spise a je spekulativní. K námitce, že správní orgány rozhodly na základě „neplatné dopravní značky“, k níž nebylo vydáno žádné opatření obecné povahy, soud uvádí, že na dopravní značku, jakožto opatření obecné povahy se musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost, což žalobce ani netvrdil. Jednalo se tedy o zákonnou dopravní značku.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[15] Žalobce (stěžovatel) se s názorem krajského soudu neztotožnil a podal kasační stížnost. Kasační stížnost je strukturovaná do 5 kasačních námitek (nezohlednění skutkových okolností, obslužnost automatizovaného technického prostředku, nezákonnost dopravní značky, podjatost úředních osob a žalovaného). Závěrem stěžovatel adresuje soudu (v podobě „upozornění“) nesouhlas se zveřejněním osobních údajů svých a svého zmocněnce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[16] Správní orgány nepřihlédly k polehčujícím okolnostem. Žalobce je osobou dosud netrestanou (a to i včetně doby, po kterou bylo vedeno správní řízení); nejvyšší povolená rychlost byla překročena pouze o 8 km/h; nebyl zohledněn stav vozovky a (ne)ohrožení osob či majetku. S ohledem na tyto okolnosti byl dán důvod pro mimořádné snížení uložené pokuty. Soud však odkázal na odůvodnění žalovaného a fakticky tak odmítl hodnotit některá kritéria (míra zavinění, pohnutí a osoba pachatele, jakož i okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán). Až po zohlednění výše uvedených kritérií mohly správní orgány uvážit, zda jsou zde důvody pro mimořádné snížení výše pokuty. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů navíc trpí vadami vytčenými rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28.

[17] Z osvědčení o proškolení strážníka je zřejmé, že se školí k ovládání rychloměru, daný rychloměr tedy byl ovládán a nebyl tak „bezobslužným automatizovaným technickým prostředkem“. Správní orgány se měly s osvědčením o proškolení, ze kterého výše uvedené vyplývá, vypořádat. V opačném případě přetrvávají pochybnosti o bezobslužnosti rychloměru.

[18] Dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost (40 km/h) nebyla umístěna legálně. Správní spis neobsahuje žádné listiny prokazující legalitu umístění dopravní značky. V projednávané věci nebylo vydáno opatření obecné povahy podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.

[19] Námitka podjatosti úřední osoby nebyla vznesená opožděně. Správní orgány ani soud netvrdily, že stěžovatel o námitce podjatosti věděl dříve, jejich závěr o opožděnosti vznesené námítky je tudíž spekulativní. Stěžovatel sdělil důvod pro vznesení námítky podjatosti – finanční motivaci úřední osoby na výsledku řízení. Tato úřední praxe byla navíc prokázána u finanční správy. Stěžovatel v této souvislosti navrhl provést důkazy. O námitce podjatosti měl rozhodnout nadřízený úřední osoby, do té doby nemohla úřední osoba rozhodnout ve věci. K této vadě stěžovatel citoval pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 148/2014 – 36.

[20] Krajský soud vypořádal obě námítky podjatosti najednou. Stěžovatel tedy opakuje své tvrzení o včasnosti námítky a finanční motivaci úřední osoby. Již skutečnost, že úřední osoba žalovaného nepředala námitku podjatosti svému nadřízenému, svědčí o její podjatosti.

[21] Stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Soud nejprve přistoupil k posouzení, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení před soudem je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost

je tedy věcně projednatelná. Soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] K námitce stěžovatele, že žalovaný ohledně mimořádného snížení výměry sankce vůbec neprováděl správní uvážení, ač byly naplněny podmínky podle § 44 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil v bodech [20] a [22] již zmíněného rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu a dále uvedl, že právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.

[26] Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (stěžovatele) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na které by naposledy uvedené ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky mohlo alespoň teoreticky dopadat.

[27] Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že v posuzované věci správní delikt neměl žádné následky, jde o první prohřešek stěžovatele, došlo k překročení rychlosti toliko o 8 km/h, nebyl zohledněn stav vozovky a okolnosti spáchání deliktu, které svědčí o jeho nižší závažnosti.

[29] Tyto okolnosti však nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu a osobních poměrů pachatele, přičemž stěžovatelem uváděné okolnosti se promítly do výše uložené pokuty. Ta byla uložena na samotné spodní hranici zákonné výměry (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49, či ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).

[30] Pokud správní orgány stěžovateli uložily pokutu na samé spodní hranici její zákonné výše a nebyly naplněny podmínky § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, je v projednávané věci irelevantní, zda správní orgány nepřihlédly k dalším polehčujícím okolnostem – na výši sankce by tyto již neměly vliv. Odkaz na rozsudek č. j. 9 As 56/2019 – 28 je (kromě výše uvedeného)

irelevantní i s ohledem na to, že v projednávané věci se správní orgány polehčujícími okolnostmi zabývaly (srov. zejména číslo listu 125 správního spisu).

[31] První kasační námitka je pro výše uvedené nedůvodná.

[32] Stěžovatel dále činí spornou skutečnost, že měření bylo provedeno rychloměrem bez obsluhy. V projednávané věci správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 25. 6. 2018 (číslo listu 124 správního spisu) výslovně uvedl, že „*měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem, nikoliv policistou či strážníkem obecní policie. Mgr. P. Ch. je pouze osobou proškolenou z ovládání rychloměru Unicam VELOCITY3 a způsobilou mj. zpracovávat a prohlížet přestupkové dokumenty*“. Na tyto závěry stěžovatel v odvolání nereagoval (podal blanketní, tedy neodůvodněné odvolání).

[33] Úvaha stěžovatele o tom, že proškolení k ovládání rychloměrů svědčí o tom, že rychloměr byl v době pořízení snímku jeho vozidla ovládán, není správná. Skutečnost, že je policista proškolen k ovládání rychloměru, neznamena, že se nejedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy – je tímto policistou ovládán. Policista byl toliko proškolen, je tak způsobilý zpracovávat a prohlížet přestupkové dokumenty, jakož i vyhodnotit jejich obsah, nikoliv však provádět měření mimo automatizovaný režim rychloměru.

[34] Ze správního spisu je nadto zřejmé, že rychloměr je úsekový a byl instalován v úseku schváleném Policií České republiky. V souhlasném stanovisku vydaném Policií ČR (ze dne 26. 7. 2016) se výslovně uvádí, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

[35] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal, že by v řízení panovaly pochybnosti vyslovené stěžovatelem (ohledně obslužnosti rychloměru). Nelze také přehlédnout, že odvolání stěžovatele nebylo nijak odůvodněno, a žalovaný tak neměl povinnost se touto otázkou zabývat. Ve správním spisu se nachází všechny podklady prokazující, že použitý rychloměr byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. To stěžovatel nezpochybnil. I druhou kasační námitku shledal soud nedůvodnou.

[36] Zpochybňuje-li stěžovatel legalitu dopravní značky, slouží k jejímu zpochybnění návrh na zrušení opatření obecné povahy. Ten v projednávané věci podán nebyl. Zákon přitom nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci vztahující se k vydání opatření obecné povahy. Závěr krajského soudu o presumpci správnosti opatření obecné povahy proto plně ob stojí.

[37] Stěžovatel v posledních dvou kasačních námitkách poukázal na možnou podjatost úředních osob správního orgánu I. stupně a žalovaného.

[38] Tyto námitky posoudil žalovaný, stejně jako krajský soud, jako podané opožděně.

[39] Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odst. 3 téhož ustanovení účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

[40] Z ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu „lze důvodně předpokládat“ vyplývá, že by vznesená námitka podjatosti úřední osoby měla být plausibilně odůvodněná. Buď účastník řízení, nebo úřední osoba sama jsou vždy povinni námitku podjatosti úřední osoby nejen vznést (vlastní podjatost oznámit), ale též i odůvodnit, neboť jinak by představený úřední osoby nemohl o jejím vyloučení z provádění úkonů ve věci kvalifikovaně rozhodnout (srov. HRABÁK, J., NAHODIL, T. *Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou. 4., aktualizované vydání.* Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012).

[41] V projednávané věci stěžovatel vznesl námitku podjatosti úředních osob až v doplnění odvolání ze dne 2. 11. 2017, tedy po tom, co o jeho věci již dvakrát rozhodl správní orgán I. stupně (rozhodnutí ze dne 10. 3. 2017 a ze dne 30. 8. 2017) a jednou žalovaný (zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 3. 2017).

[42] Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018 námitku označil za opožděnou a navíc uvedl, že nebyly vzneseny důvody podjatosti dle § 14 správního řádu. Správní orgán I. stupně následně k výše uvedenému dodal, že podjatost nezpůsobuje ani skutečnost, že zákon stanoví, že příjem z pokut za správní delikty je příjmem obce. Oba správní orgány odmítly pro irelevantnost provést výslech hejtmana či analýzu platů a dalších benefitů úředních osob. Odvolání proti rozhodnutí bylo neodůvodněné a stěžovatel se tak k závěrům správních orgánů ve správním řízení nevyjádřil.

[43] Z výše uvedeného je zřejmé, že klíčovým pro posouzení věci (přihlédnutí k námitce) je včasnost či opožděnost vznesených námitek podjatosti.

[44] Stěžovatel námitku podjatosti formuloval až v průběhu řízení, ač nedošlo ke změně zákona, kterým se stanoví, že příjem z pokut je příjmem obce, či změně úředních osob rozhodujících ve věci. Skutečnosti, z nichž údajnou podjatost dovozoval, tak stěžovatel znal již na začátku správního řízení. Ustanovení § 147 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb, o obcích, které stanoví, že „[o]bec vybírá a vymáhá pokuty; výnos pokut uložených obcí je příjmem obce, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak“, bylo v té době účinné a stěžovatel byl seznámen s úředními osobami, které o věci rozhodovaly. Správní orgány i krajský soud tak správně stanovily, že vznesené námitky podjatosti jsou opožděné. Sám stěžovatel k době, kdy se o podjatosti dozvěděl, neuvádí žádné konkrétní skutečnosti.

[45] Stěžovatel nadto v doplnění k odvolání ze dne 22. 12. 2017 uvádí (číslo listu 102 správního spisu): „Dále zmocněnec namítá, že v případech, kdy byla podána námitka podjatosti, tato nebyla řádně vyřízena, neboť o ní měl rozhodovat nadřízený orgán, a nikoliv úředník daného úřadu, neboť námitka podjatosti pokaždé směřovala i proti starostovi či primátorovi. Dále zmocněnec poukazuje na to, že ani v jednom případě správní orgány nijak nevyvrátily vznesenou pochybnost o nepodjatosti, neboť se pokaždé omezily pouze na ničím nepodložená tvrzení, že oni své úředníky nijak za „výkonnost“ při ukládání pokut neplatí, a to ačkoliv zmocněnec navrhoval zcela způsobilé dokažování, tj. porovnání rozhodovací praxe úředníků a jejich odměňování. Že toto dokažování nebylo ani v jediném případě provedeno pouze nasvědčuje tomu, že takovýto systém odměňování je bobužel běžnou praxí.“ Je tedy zřejmé, že námitka byla vznášena opakovaně v jiných řízeních, přičemž lze dovodit, že správní orgány již na tuto námitku i odpověděly. Výše uvedené tak pouze potvrzuje správnost závěrů správních orgánů, že se jedná o námitku opožděnou.

[46] Požaduje-li stěžovatel provedení dokazování porovnáním platů veřejných činitelů, lze se této informace dobrat i podáním žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel by pak již plausibilně a nikoliv toliko spekulativně mohl tvrdit, že úřední osoby jsou či nejsou finančně motivovány.

[47] Odkazuje-li stěžovatel na praxi finančních orgánů a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Afs 363/2018 – 113, je jeho námitka nepřiléhavá.

[48] V projednávané věci byl správní delikt zaznamenán automatizovaným technickým prostředkem. Městská policie Ostrava podala správnímu orgánu I. stupně oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku, přičemž porušení zákonné povinnosti (správní delikt) ve svém oznámení specifikovala – správní orgán byl tímto oznámením v souladu se zásadou ofiiality, rovnosti a zákonnosti vázán. Stěžovatel byl následně vyzván k úhradě pokuty ve výši 300 Kč, s čímž nesouhlasil (podal odpor). V následném řízení mu byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. Nic z výše uvedených skutečností nesvědčí o tom, že úřední osoby byly podjaté.

[49] Nejvyšší správní soud tak shledal i zbylé kasační námitky nedůvodnými.

[50] Polemikou (sám stěžovatel svou argumentaci neoznačuje za kasační námitku) vznesenou stěžovatelem stran zveřejňování rozsudků na internetu se soud již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, Nao 175/2017 – 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a v něm uváděná judikatura).

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelovy námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[52] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému pak náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu je Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu